

לתגובות ודעות: שגיא 054-6868199

זמני ת"א:

בניסת השבת: 19:01

יציאת השבת: 20:01

ר"ת: 20:35

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 142 לשבת 2.5.2014 – תשע"ד אייר ב'

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

אָמֵר

בפרשה אנו לומדים על מצות ספירת העומר, וכבר עמדו הקדמונים לבאר את תוכן ספירה זו. הרי בודאי שאין שום ענין סתם לספור ימים, ובהכרח שיש תוכן בעצם הספירה עצמה. בכדי לבאר את הדברים מסביר הרב פינקוס זצ"ל הנה אנו מוצאים כמה סוגים של ספירות. יש אדם שאמרו לו שבעוד חמשים יום יקבל פרס גדול. הוא כמובן שמח מאוד לקבל את הפרס הגדול, ומצפה וממתין מתי כבר יגיע יום קבלת הפרס. כל יום הוא אומר עוד כך ימים אקבל את הפרס. סוג של ספירה זו אין לה בעצם שום חשיבות לימים שסופר, כי הימים הם ריקים מתוכן, אלא הם תקופה שצריכה לחלוף, ואז יגיע אל האושר. אין לאדם זה איזה דבר מיוחד בימים אלו, אולי רק הוא מתרגש כל יום יותר ויותר. אולם יש סוג של ספירה אחרת. אומרים לאדם אנו נותנים לך עבודה במשך חמשים יום, תמורת כל יום של עבודה תקבל סכום גדול. כמובן שאדם זה גם מאוד שמח. אבל יש הבדל גדול בינו לבין האדם שבעוד חמשים יום יקבל פרס גדול. כי זה שמקבל את הפרס בעוד חמשים יום, אין לו שמחה מיוחדת בימים עד שיקבל את הפרס, לעומת זאת זה שנאמר לו שהוא מקבל עבודה לחמשים יום שעל כל יום עבודה הוא יקבל סכום גדול, הרי אדם זה כל יום יש לו שמחה חדשה, כי כל יום מכניס לו עוד סכום גדול של כסף. ובוודאי שיגיע יום החמישים שמחתו תגדל שכבר הצטבר לו סכום עצום. נמצא יש ספירה שהיא רק המתנה עד לזמן המיוחד. ויש ספירה שהיא עצמה נותנת שמחה, כי בכל יום מתוסף לו עוד ועוד שעות עבודה, שכל שעה נושאת בתוכה ריווח גדול. בנוסף לזה יש הבדל משמעותי בין שני הזוכים הללו. אדם שהבטיחו לו פרס גדול בעוד חמשים יום, הוא עצמו לא עמל ולא התייגע לקבל את הסכום הזה. ולכן יש לו פחות התקשרות אל הפרס. ולפיכך אם יבקשו ממנו שיוותר על מקצת ממנו, יהיה לו יותר קל. לעומת זאת הזוכה השני שעבד במשך חמשים יום והגיע לסכום גדול. הוא הרי התייגע שעות רבות בכדי לקבל את הסכום הגדול. ולכן יש לו יותר התקשרות לסכום הזה כי יקר הוא בעיניו וחביב הוא עליו, ולא בנקל יסכים לוותר אפילו על מקצת ממנו. כי על כל מקצת מהסכום הוא השקיע והתאמץ. ב'ספירת העומר' התורה אומרת 'וספרתם לכם' הספירה היא לצורך האדם עצמו, הוא עצמו מתעלה ממנה, ולא רק בסוף הספירה ביום החמישים, בקבלת התורה. אלא כל יום של ספירה הוא יום של עבודה רוחנית לאדם להתקרב יותר לתורה, וככל שיתאמץ יותר יוכל לקבל עוד דרגה נוספת רוחנית שתועיל לו לקבל את התורה בחג שבועות באופן יותר מרומם וירגיש יותר קרוב לעולם הרוחני. (הרב משה דיין).

אָמֵר אֶל הַפְּהַנִּים (כא,א)

רש"י: אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים.

אפשר לפרש שהקב"ה מצווה אותנו להיות זהירים בעבירות הקטנות כמו שאנו נזהרים מהעבירות הגדולות. וכמו בחטא עץ הדעת, שלכאורה מה קרה אם אכלו אדם וחיה מפרי עץ הדעת, וכי חסר לקב"ה פירות? אלא העניין הוא שעברו על דבר ה'. ואם כן, מה לי אם זו עבירה גדולה ומה לי אם זו עבירה קטנה. וככל שהאדם יותר צדיק – כך הוא נזהר יותר מאבק של חטא. ומהמעשה הבא נראה מה זה אצל קדמונינו מושג של חטא.

מעשה באוניה מלאה באנשים, גם יהודים וגם גויים, שבהיותם בלב הים נעשה הים סוער ורוחות עזות השתוללו. האוניה חשבה להישבר, ונתקיים בהם הפסוק (תהילים קז,כו): "יֵעָלוּ שָׁמַיִם יִרְדּוּ תְהוֹמוֹת". רב החובל ניגש לקבוצה של היהודים, שהיו בעצם ראשי ישיבה עם התלמידים שלו, ואמר לרב 'לפי מה שאני רואה פה לא נותר לנו הרבה זמן לחיות. אנא ממך, קום קרא אל אלוקיך'. מיד אמר הרב לכל תלמידיו לעלות לסיפון של האוניה, למרות הסכנה הנוראה, וכך עשו. אמר הרב 'נעשה מעגל, וכל אחד מאיתנו יכנס לאמצע המעגל ויספר את כל העבירות שהוא עשה בחייו, בחדרי חדרים וברשות הרבים. כי אם נעשה כאן דיין – יקלו עלינו בדין למעלה'. ובחרו בבחור הכי צעיר שהיה שם, ואמרו לו 'אתה הראשון'. הבחור רצה להתחיל לדבר אבל נחנק מבכי, וכך כמה פעמים, עד שאמרו לו 'זה לא זמן לבכות. תתחיל לספר, כולם מחכים בתור'. הבחור

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

התגבר על הבכי, החל בדבריו ואמר בקול חנוק מבכי "במשך חמש שנים עברתי עבירה חמורה מדאורייתא. עברתי על מה שכתוב בתורה לא תשקרו, ושיקרתי חמש שנים רצופות, יום אחרי יום. וכך היה: ההורים שלי לא הסתדרו בענייני פרנסה בארץ, ועברנו לגור בעיר וילנא. אבא שלי שכר שני צריפים – באחד היינו גרים ובשני אבא שלי פתח חנות, והכל הלך למישרין. החדר שבו אבי ישן היה צמוד לקיר של הגאון מוילנא, ואבא שלי היה נרדם מתוך דברי תורתו של הגאון זצ"ל. והנה ביום מן הימים אבא שלי הגיע מהעבודה, אבל משהו, קרא קריאת שמע על המיטה ועמד להירדם, והנה הוא שומע את קולו של הגאון מוילנא זצ"ל לומד מוסר ולא גמרא וקבלה, וחוזר על המשפט 'עוזב חיי עולם ועוסק בחיי שעה' ('שחיי עולם זה התורה וחיי שעה זה פרנסה') והרב חזר על אותו משפט חצי שעה, ושעה ועוד שעה, ובמשך כל הלילה. וכמובן שאבא שלי לא הצליח לישון, ובסוף הלילה הלך להתפלל תפילת שחרית בבית הכנסת. חזר לביתו, והנה אמי רואה שעניני נפוחות ואדומות וניכר שמשוהו מעיק עליו. שאלה אותו 'למה נפלו פניך?', והוא סיפר לה מה אמר הגאון. 'ואם כך הוא חושב על עצמו, שיום ולילה הוא לומד תורה, מה יש לי לומר?', שאל. אמרה לו אמי הצדקנית 'לך תלמד תורה, ואני אנהל גם את החנות'. 'וכן עשה אבא שלי. הפרנסה התמעטה מאוד, עד שביום מן הימים האמא אספה את אחיי הקטנים, ואני הבכור בראש, ואמרה לנו 'יש שתי אפשרויות – או שאבא יחזור לעבוד ויהיה לכם הכל בשפע, או שאבא ימשיך ללמוד ואתם תאכלו רק ארוחה אחת ביום'. ואז ראיתי מבין עיני שגם ארוחה אחת ביום יהיה קשה לה להביא. לכן קפצתי ואמרתי 'אמא, גם ארוחה אחת אני לא צריך, כיוון שאתמול המנהל אמר שממחר יש ארוחת צהרים בתלמוד תורה'. כך במשך חמש שנים שיקרתי על אמא שלי ואמרתי לה שיש אוכל. ובאמת הייתי אוכל שאריות מפחי הזבל ושל חבריי. וזה היה השקר". באומרו זאת פרץ בבכי נוראי. אזי ניגש אליו הרב ואמר לו 'חזור למקומך, עכשיו התור שלי'. ואז פנה הרב לבורא עולם ואמר לו 'ריבוננו של עולם, אנו תמיד אומרים אל תזכור לנו עוונות ראשונים, אלא תסתכל רק במצוות שלנו. ואילו היום תסתכל בחטאים שלנו ובפרט ב'חטא' של הבחור הזה, שלא רק שהוא סבל חרפת רעב חמש שנים רק בשביל שאביו ילמד תורה ושאמו לא תצטער, והוא עוד בוכה כתינוק. אנא ה', קח את חטאו ובזכותו תחיה אותנו'. ופתאום נעשה נס גדול, הרוחות פסקו, והכל בא על מקומו בשלום. (ובחרת בחיים).

אָמַר אֶל הַפְּהָנִים... וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם (כא,א)

רש"י: אָמַר אֶל הַפְּהָנִים: אמור ואמרת, להזהיר גדולים על הקטנים (מובא ביבמות קיד,א).
פעם פנה הג' רבי אליהו מישקובסקי זצ"ל (ראש ישיבת כפר חסידים), לאחד מבחורי הישיבה והסביר לו שבכל דבר בבריאה יש להתבונן, וללמוד מזה אורח חיים, והוא הסביר לו, מה יש לנו ללמוד מנסיעה באופניים. והסביר לו הרב, שיש ד' דברים שאפשר ללמוד מנסיעה באופניים: א. שאם לא עובדים לא מתקדמים, שהרי ללא הנעה מחודשת בכל רגע, אין התקדמות. ב. שכשם שאם אדם עוצר באמצע הנסיעה הוא עלול ליפול ולהינזק, כך בענייני העבודה, אם אדם מפסיק את העבודה, הרי לא רק שיש כאן הפסקה, אלא נוצרת נפילה. ג. אם יש קושי בנסיעה, זה סימן שהוא בעליה. ולהיפך, אם הנסיעה קלה היא, זה סימן מובהק שהוא אכן נוסע... אלא שהוא נוסע ב...ירידה. ד. וממילא לפי הנ"ל, שככל שקשה היא הנסיעה, זה סימן לו שהוא מצליח לעלות יותר, כי קושי הנסיעה, מעיד על קצב העליה. (אהל משה דף תקפו).

וְבָא הַשֵּׁמֶשׁ וְטָהַר וְאַחַר יֹאכֵל מִן הַקֶּדְשִׁים פִּי לַחְמוֹ הוּא (כב,ז)

כתב ה"ילקוט הגרשוני", שבפסוק זה יש רמז למה שכתוב ברבים מן הספרים הקדושים, שמטרת בואה של הנשמה הקדושה והרוחנית לעולם הזה הגשמי והחומרי, היא כדי שתוכל לאכול בעולם הבא הנצחי מפרי ידיה, דהיינו קיום המצוות והכנעת היצר הרע. שאם לא כן, היה על הנשמה להנות מלחם חסד (נהמא דכסופא). כי הנה, על הפסוק (קהלת א,ה) 'וְיָרַח הַשֶּׁמֶשׁ וְבָא הַשֶּׁמֶשׁ' מובא בגמרא (יומא לח ע"ב): "אמר רבי יוחנן, אין צדיק נפטר מן העולם עד שנברא צדיק כמותו". היוצא מן הדברים, שהמלים "וְבָא הַשֶּׁמֶשׁ" מלמדות על פטירתו של צדיק ושקיעת שמשו בעולם הזה. ולפי זה, המקרא שלפנינו מתפרש יפה: "וְבָא הַשֶּׁמֶשׁ" – כשנפטר הצדיק מן העולם, 'וְטָהַר' – שיצא בטהרה והחזיר את נשמתו ליוצרה בשלמותה, כפי שנתנה לו, אזי 'וְאַחַר יֹאכֵל מִן הַקֶּדְשִׁים' – שיקבל את שכרו כפי עמלו בעולם הבא, 'פִּי לַחְמוֹ הוּא' – ואין זה לחם חסד אלא שכר המגיעו בעד המצוות שעשה ובעד התגברותו על הסתת היצר והעמידה בניסיונות הקשים.

וְכִהֵן פִּי יִקְנֶה נֶפֶשׁ קָנִין פֶּסֶפוֹ הוּא יֹאכֵל בּוֹ (כב,יא)

יש לפרש על פי דברי רבותינו בתלמוד (סנהדרין צט): "כל מעלה עליו הכתוב כאילו עשאו" המלמד את בן חברו תורה, וממילא יזכה לאחר אריכות ימים ושנים, ליהנות מתורתו ומצוותיו של אותו תלמיד. וזהו שאומר הכתוב: "וְכִהֵן פִּי יִקְנֶה נֶפֶשׁ" – תלמיד חכם לתורה וקונה אותם לעצמו שקונה נפש, היינו שעושה נפשות

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

ומכניסם תחת כפני השכינה, הרי הם "קנין פספוי" – נחשבים הם שלו ממש כאילו קנה אותם לאחר אריכות ימים, יזכה אותו בכסף, ואזי "הוא יאכל בו" – תלמיד חכם לאכול וליהנות ממצוותיו של אותו תלמיד, ביום שכולו טוב וביום שכולו ארוך.

ובת פהן פי תהיה לאיש זר הוא בתרומת הקדשים לא תאכל (כב,יב)
בס"ד נבאר: "ובת" – רמז לנשמה "פהן" – רמז לקב"ה שהוא פהן. "פי תהיה לאיש זר" – כאשר האדם עושה "שולם" עם היצר הרע, ולא הולך בדרכי התורה הקדושה, אזי: "הוא" – נשמתו, "בתרומת הקדשים" – בשכר העולם הבא, "לא תאכל" – לא יזכה להנות.

ובת פהן פי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה ושבה אל בית אביה פנעוריה מלחם אביה תאכל וכל זר לא יאכל בו (כב,יג)
"ובת" – רמז לנשמה "פהן" – רמז לקב"ה שהוא פהן. "פי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה" – מובא במסכת (ברכות נז,א) כתוב (דברים לג,ד): "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב". ודרשו חז"ל "אל תקרי מורשה אלא מאורשה". שאדם שמחובר לתורה הוא כמאורס לתורה ואם הוא עוזב את התורה הוא כ"אלמן וגרוש". "וזרע אין לה" – מאחר ועזב את התורה הוא לא מוליד חידושי תורה ולכן אין לו "זרע". "ושבה אל בית אביה פנעוריה" – כאשר חוזר האדם בתשובה ועוסק שוב בתורה הקדושה. "פנעוריה" – כימי נעוריה – כימיו כתינוק הלומד תורה ללא שום פניות, בבטן אימו עם מלאך ה' (נידה ל,ב). "מלחם אביה תאכל" – התורה נמשלה ללחם שנאמר (משלי ט,ה): "לכו לחמו בלחמי". ממנה – מן התורה "תאכל" הנשמה – תקבל מזון רוחני. ואז "זר לא יאכל בו" – שלא יהיה רשות ליצר הרע שנקרא אחר והוא כ'זר' לאכול בו – דהיינו לקחת נתח מהתורה והמצוות לסיטרא אחרא וזאת כי עשה האדם תשובה.

עד בקר (כב,ל)

סיפר אחד מתלמידי הצדיק רבי אריה לוי זצ"ל: בהיותי נער קטן למדתי בתלמוד תורה "עץ חיים". באחד הלילות הופתעו הוריי בראותם את רבי אריה ניצב בפתח ביתנו. התברר, שבצהרי אותו היום, ניגשתי לחדרו של רבי אריה ששימש כ"משגיח רוחני" ב"תלמוד תורה" שבו למדתי, כדי לשאול אותו דבר מה. ביקשני רבי אריה בעדינות שאמתין לו קמעא, כי עסוק היה באותה שעה. משהמתנתי שעה ארוכה ונוכחתי לדעת כי רבנו עסוק, הלכתי לביתי. כאמור, בלילה הופתענו לראות את רבי אריה סר לביתנו כדי לשמוע מה היה לי לומר לו. הוא נזכר שרציתי לשוחח עימו ועלה החשש בליבו שמא ציער אותי בכך שהמתנתי לשוא, ואני אך ילד קטן. ומחשבה זו הטרידה אותו. תמהו הורי ואמרו לו: "רבי אריה, וכי בשל כך היה צריך להטריח את עצמו ולכתת את רגליו בלילה כדי להגיע אל בננו, והרי יכול היה לשאלו למחרת היום מה היה חפצו?" השיב להם רבי אריה: "רציתי להפיס דעתו של בנכם ולא חפצתי שיצטער בשל כך אפילו לילה אחד". (מרוה לצמא)

ושמרתם מצותי ועשיתם אתם אני ה' (כב,לא)

טעם שהכתוב כפל הדברים "ושמרתם ועשיתם", לרמוז לדברי רבותינו (אבות ד, ב): "שכר מצוה – מצוה", דהיינו מי שעושה מצווה, הקדוש ברוך הוא מזמין לו שיעשה מצווה אחרת, כדי לקבל עוד שכר בעולם הבא. וזהו שאומר הכתוב: "ושמרתם מצותי" – אם אתם משמרים לעשות את מצוותי, אז "ועשיתם אתם" – תזכו לעשות עוד מצוות אחרות, ואני ה' נאמן לתן שכר. (ישמח ישראל).

ונקדשתי בתוך בני ישראל (כב,לב)

הרה"ק רבי יצחק מאיר מגור בעל "חידושי הרי"ם" זיע"א אמר לחסידיו: ברגע אחד של קידוש ה' אדם יכול לקנות את כל עולמו. אולם ברגע זה הוא גם יכול לאבד את כל עולמו, אם בשעת מעשה יחשוב ויתהדר בכבוד שהוא עתיד לנחול בתור "קדוש".

ולקחתם לכם ביום הראשון (כג,א)

אומר רבי זושא מאניפולי, בספר "מנורת זהב": "לכם ביום הראשון" – ר"ת "הלב". כוונת הלב הנה חלק עקרי בקיום המצוה. אדם יכול לטלל לולב, אך אם לא יכוון כוונת הלב לקיים את המצוה – לא עלתה לו למצוה. אודות קיום המצוות נאמר: "רחמנא לבא בעי" – לא די לאדון ברוך הוא במעשים לבדם, שיהיו מעשי מצוה, אלא העקר לפניו שהלב יהיה טהור לכוון בה... על דברי הגמרא "העונה אמן לא יגביה קולו יותר מן המברך" (ברכות מה ע"א), אומר רבי זושא: המברך הוא הלב, העונה זה הפה. העקר בברכה הוא הלב של

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

האדם, והפה – הוא ה'שרת', המוציא לפעל את כוונת הלב. על כן אל תצעק יותר מאשר אתה מכוון...

וַיֵּצֵא בֶן אִשָּׁה יִשְׂרָאֵלִית וְהוּא בֶן אִישׁ מִצְרִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּנְצוּ בַּמַּחְנֶה בֶּן הַיִּשְׂרָאֵלִית וְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי. וַיִּקַּב בֶּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם וַיִּקְלַל וַיִּבְיֵאוּ אֹתוֹ אֶל מֹשֶׁה וְשֵׁם אָמוֹ שְׁלֹמִית בַּת דְּבָרִי לְמִטָּה דָן. (כד,י-יא) מובא בדברי התורה הקדושה שבזמן שהותם של בני ישראל במדבר, יצא אדם בן אשה ישראלית – היא שלומית בת דברי ובן איש מצרי, ובא לידי מריבה עם אדם נוסף מעם ישראל, ומתוך מריבתם שהיתה על מקום נטיעת האוהל, בא אותו אדם וקילל את ה'. ומבארים חז"ל (עי' תנחומא שמות ט) שאותו אדם היה בנו של האיש המצרי אשר הרג משה רבנו בשם המפורש וטמנו בחול, לאחר שראה אותו מכה איש מישראל. וכן ידוע שאותו אדם נולד לאחר שהמצרי בא על שלומית בת דברי שהיתה מדברת עם כל אדם. והנה מצד הדין, אותו אדם היה יהודי כיוון שאימו הייתה יהודיה (יבמות יז, א), ולכך נכח במעמד הגדול והנורא של הר סיני. וקשה כיצד אדם ששמע את קול ה' הולך וחזק במחנה וכן חזה בניסי ה' עין בעין, יכול היה לקום ולקלל את הקב"ה במצח נחושה. ישנו סיפור דומה בתלמוד (סוכה נו, ב) על מרים בת בילגה, שהיתה בתו של כהן בתקופת היוונים. ומבואר בתלמוד שאותה מרים הפנתה עורף לה' ולתורתו, והתחברה לעם היווני. באחד הימים נכנסה מרים לבית המקדש, בעטה במזבח, החציפה פניה כלפי הקב"ה ושאלה שאלות של כפירה. וגם כאן עולה התמיהה, כיצד בתו של כהן באה לנהוג בצורה כה מבישה, בזמן שהיינו מצפים שבת כהן תכבד את מעמדה ותקדש שם שמים ברבים. ונראה לומר שהכל תלוי בשורש החינוך; אותה מרים שהעיזה פניה כלפי הקב"ה אמנם הייתה בת של כהן, אך לא בהכרח שספגה חינוך יהודי כשר וטהור. ומצינו רבים שנהגו בשני פנים, שכלפי חוץ הראו עצמם גדולים וצדיקים, ואילו בביתם פנימה עשו ככל העולה על רוחם. כמו כן אותו אדם שקילל את ה', ברי הוא שלא ספג חינוך כשר וטהור, מתוך העובדה שאביו היה מצרי, ואילו אימו – העידה עליה התורה שהיתה בעלת פגם בצניעות, עד אשר בא עליה המצרי. ואף שמה העיד על מהותה שהיתה מפטפטת עם כל אדם ושואלת בשלום הכל. ומכיוון שאותו אדם היה חסר חינוך שורשי וטהור, לפיכך סטה מן הדרך וקילל את ה', רחמנא ליצלן. וראו עד כמה חשוב הוא החינוך, הדורש את השקעת ההורים עם כל כוחם ויגיעתם. והיות שמטבע הדברים שראשית הדבר מעיד על סופו, לפיכך גם ראשית החינוך אותו סופג הילד בשחר ילדותו, סופו להעיד על המשך דרכו, אם לטוב ואם למוטב. (רבי דוד חנניה פינטו שליט"א – עלון פחד דוד גיליון 714).

מוסר לזמננו (הרב יוסף פינטו שליט"א)

הנה זמן זה זמן רגיש בשנה, תלמידי רבי עקיבא מתו משום שלא נהגו כבוד זה בזה. וצריך להבין, על זה שלא נהגו כבוד ימותו עשרים וארבע אלף תלמידים? והנה חשבנו לבאר ולומר יסוד גדול שכל יהודי חייב לשים מול עיניו, "כל ישראל ערבים זה לזה" ויש קשר הדוק וחזק בין כל עם ישראל וגם הקשר הזה יש בו דרגות, יש אנשים אשר קשורים והדוקים וכל מעשה של אחד משפיע על חברו בטוב וחס ושלום ברע. וידוע המעשה ברבנו הבעל שם טוב אשר באחד הימים נכנס אליו אחד מתלמידיו ואיך שנכנס הבעל שם טוב התחיל לצעוק עליו: רוצח למה רצחת? אמר התלמיד: רבי הגדול חס ושלום רצחתי, מדוע כך הרב אומר לי? הבעל שם טוב אמר לו: ביום פלוני בשעה פלונית כעסת בביתך, הודה התלמיד ואמר: כן. אמר לו הבעל שם טוב: תבדוק באותו יום ובאותה שעה היה רצח במקום פלוני ותדע לך שאתה ואותו רוצח מאותו שורש של נשמה ומתי שכעסת השורש שלו גם הזדעזע והתאווה והרצון לרצוח נכנסו בו וכך בקלות קם והרג ולכן גם לך יש חלק ברצח הזה. וידע האדם שכאשר עושה טוב, משפיע על יהודים רחוקים אשר הם משורש נשמתו לעשות טוב. וכאשר עושה רע, מדרדר יהודים אשר הם משורש נשמתו לעשות רע. ולכן, תלמידי רבי עקיבא היו משורש נשמה אחת וכאשר נשמה אחת לא נוהגת כבוד יש הדרדרות לשנייה ולשלישית וכך כל החבורה הקדושה של רבי עקיבא מתו בזמן הזה. ולכן איש לרעהו יאמר חזק, נחזק עצמנו באהבה ואחוהה שלום ורעות.

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויויאן, רויית בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. לרפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארו בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.